

et Par af Kommunens Sugeboringer som vel muligt, tæt indenfor Skelsgrøften, saa meget som en halv Snes Alen fra Kommunens Boringer, men det mindskede ikke det Vand, Kommunen kunde faa. Da han opdagede det, begyndte han at grave rundt omkring disse Boringer. Han kaldte Udgravningerne for Fiskedamme, de skulde tjene til Fiskekultur, og da han havde faaet Dammene færdige, kappede han de Rør af, som stod paa Bunden. Det var ganske vist en ejendommelig Maade at ordne en Fiskedam paa, at kappe Rørene af forneden; havde han ladet dem gaa saa højt op, som Vandet i det hele skulde gaa, havde man kunnet forstaa det. Men det var ikke almindelige Fisk, han vilde have i de Damme. Efter at Rørene var kappede af, viste det sig, at naar man pumpe med Købstadkommunens Pumpe, sank Vandet i hans Dam ned i Jorden og kunde helt forsvinde, og blev Pumperne standset, steg Vandet igen. Manden købte saa Latringødning i Læssevis og lod den styrte i en af disse Damme, og for at faa det godt blandet med Vandet trak han Kæder, som blev holdt fast i begge Ender, frem og tilbage i Bunden af Dammen. Hensigten var tydelig nok den, at naar Købstadkommunens Vandværk arbejdede og tog Vandet fra Undergrunden, skulde denne Blanding synke ned og gaa over i Købstadens Vandforsyning, og paa den Maade skulde Købstaden tvinges til at betale ham en ublu Pris for hans Areal. Der blev saa fra vedkommende Købstads Side nedlagt Forbud mod, at han fortsatte denne Virksomhed, og saa blev der ifølge Loven af 1896 af Retten udnævnt et Par saakaldte uvildige sagkyndige Mænd — jeg ser, der staar „uvillige“ i den paagældende Lov, og det er citeret paa samme Maade i det her foreliggende Lovforslag, men det hedder vist ellers i dansk Retssprog: uvildige — til at tage et Skøn over, om det virkelig var tilladeligt for ham at foretage disse Transaktioner i sine Fiskedamme. De paagældende Skønsmænd var ude at paase Forholdene, de saa, hvorledes Rørene var anbragte, hvorledes Dammene var, de maalte Dybden af Boringerne og overbeviste sig om, at de gik ned i det Lag, hvori Købstadens Sugerør gik ned, og de saa, at naar Vandværkets Pumper var i Gang, sank Vandet i Fiskedammene, og naar man standsede Pumperne, steg Vandet igen, men ikke desto mindre skønnede disse saakaldte sagkyndige, at der ikke var no-

gen Sandsynlighed for, at Købstadens Vand vilde lide Skade ved, at Manden tilførte sine Damme Latringødning og blandede det med Vandet og lod det synke i Jorden. Dette havde til Følge, at Manden blev frikendt, Forbudet ophævet og Købstaden idømt en Erstatning til Manden paa 400 Kr., fordi han ikke havde kunnet benytte sine Fiskedamme paa denne nydelige Maade i den Tid, der var gaaet. Købstaden havde imidlertid benyttet den Tid, der var gaaet, til at skaffe sig flere Boringer i nogen Afstand derfra, saa at den var i Stand til at spærre de to Rør, der laa nærmest ved de saakaldte Fiskedamme, og havde paa den Maade sikret sig mod Følgerne, hvis han vilde fortsætte, ellers havde Købstaden været prisgivet og nødt til at gaa ind paa at give, hvad han forlangte for sit Areal eller en Del af sit Areal, for paa den Maade at blive fri for at faa Vandværket ødelagt.

Nu kan det være, at Dommeren, som Loven er, ikke kunde dømme anderledes, end han gjorde, det vil jeg antage, men saa mener jeg, at der kun er liden Sikkerhed i Loven af 1896 for, at de Skønsmænd, man faar udnævnt af Retten, virkelig har Betingelse for at skønne over den Slags Ting, de skal skønne over, thi havde man faaet Folk til at skønne, som virkelig havde Forstand paa vandførende Jordlag og sligt, er det givet, at de ikke nogen Sinde vilde være kommet til det Resultat, som disse to kom til. Hvis det, der her foreslaas, er noget, der skal være til Nytte i Almindelighed, mener jeg derfor, at det ikke er vidtrækkende nok. Er det kun noget, der skal være en Lejlighedslov for Københavns Kommune, vil jeg ikke have noget imod, at det bliver vedtaget, men ganske vist med en udtrykkelig Erklæring fra Indenrigsministeren om, at han i en nær Fremtid vil søge at faa fremmet et Lovforslag, som kan yde Vandværker Beskyttelse mod Ødelæggelse af den Art, jeg her og i Købstadforeningen har fremdraget Eksempler paa. Hvis den højtærede Indenrigsminister vil afgive et saadant Løfte om, at der i den kommende Samling vil blive fremsat et saadant Lovforslag, som virkelig yder Beskyttelse mod den omtalte Art Attentater, skal jeg ikke have noget imod, at man fører dette Lovforslag igennem som en Lejlighedslov, men hvis jeg ikke kan faa et saadant Løfte, vil jeg være betænkt paa at faa dette Lovforslag henvist til et Udvalg, saa at vi der kan faa Sagen gennemdrøftet og even-